

глеждали причинителя на главоломно безпокойствие въ общото състояние на духоветѣ.

У нѣкои отъ прѣдставителитѣ се проявила мисълта да не пристѣпватъ къмъ прѣдстоящата работа на I-то Учрѣдително събрание, до като не се опитатъ послѣднитѣ усилия, за прѣдотвратяване на опрѣдѣлената участъ на българския народъ отъ Берлинския ареопагъ, въ смисълъ и положение, съответствуваще на даденитѣ велики жертви отъ Освободителката ни за нашето политическо възраждане.

Прѣдставителитѣ на Българския народъ, въ пълна хармония съ послѣдния, разсждаваха: струваше ли за това да измръзнатъ нозѣтѣ на хиляди души прѣзъ врѣме на петмѣсечното шипченско стоене, струваше ли да гниятъ въ снѣговетѣ и ледоветѣ рускитѣ герои, да отблѣсватъ напора на бѣснитѣ Сулейманови пълчища, да се минава зимно врѣме, да се прави нечутъ, невидимъ въ историята зименъ прѣходъ прѣзъ скали, що достѣгатъ небето! Още не успѣли героитѣ на Шипка, името на която стана тъй мило, тъй родно на народния слухъ, да се върнатъ у дома си и да се нарадватъ на благодарността на съотечественицитѣ си, и прѣдъ тѣхни очи златорна Европа — въ омразния Берлинъ, прѣобръща прѣодоленитѣ отъ рускитѣ войници прѣгради въ непрѣодолими! Мрѣжата, изтъкана отъ коварство и злоба, прояви, противни на висшитѣ човѣшки добродѣтели, що движиха освободителитѣ ни, тая мрѣжа, изтъкана прѣдимно отъ Англия, Австрия и Германия, систематически и планомѣрно оплете създаденото Българско княжество въ Санъ-Стефано, за да го стегне въ желѣзни обрчи, отъ които мжчно да може да се освободи. . .